

1. А коли Він скінчив усі слова Свої до народу, що слухав Його, то ввійшов у Капернаум.
2. У одного ж сотника тяжко раб занедужав, що був дорогий йому, і вмирати вже мав.
3. А коли про Ісуса почув, то послав він до Нього юдейських старших, і благав Його, щоб прийшов, і вздоровив раба його.
4. Вони ж прибули до Ісуса, та й ревно благали Його й говорили: Він достойний, щоб Ти це зробив йому.
5. Бо він любить народ наш, та й для нас синагогу поставив.
6. І пішов Ісус із ними. І коли недалеко від дому вже був, сотник друзів послав, щоб сказати Йому: Не турбуйся, о Господи, бо я недостойний, щоб зайшов Ти під стріху мою.
7. Тому то й себе не вважав я за гідного, щоб до Тебе прийти. Та промов тільки слово, і раб мій одужає.
8. Бо й я людина підвладна, і вояків під собою я маю; і одному кажу: піди, то йде він, а тому: прийди, і приходить, а своєму рабові: зроби тее і зробить.
9. Почувши ж таке, Ісус здивувався йому, і, звернувшись до натовпу, що йшов слідком за Ним, промовив: Кажу вам: навіть серед Ізраїля Я не знайшов був такої великої віри!
10. А коли посланці повернулись додому, то знайшли, що одужав той раб!

11. І сталося, наступного дня Він відправивсь у місто, що зветься Наїн, а з Ним ішли учні Його та багато народу.

12. І ось, як до брами міської наблизився Він, виносили вмерлого, одинака в своєї матері, що вдовою була. І з нею був натовп великий із міста.

13. Як Господь же побачив її, то змилосердивсь над нею, і до неї промовив: Не плач!

14. І Він підійшов, і доторкнувся до мар, носії ж зупинились. Тоді Він сказав: Юначе, кажу тобі: встань!

15. І мертвий устав, і почав говорити. І його Він віддав його матері.

16. А всіх острах пройняв, і Бога хвалили вони й говорили: Великий Пророк з'явився між нами, і зглянувся Бог над народом Своїм!

17. І розійшлася ця чутка про Нього по цілій Юдеї, і по всій тій країні.

18. Про все ж те сповістили Івана учні його. І покликав Іван двох із учнів своїх,

19. і послав їх до Господа з запитом: Чи Ти Той, Хто має прийти, чи чекати нам Іншого?

20. А мужі, прийшовши до Нього, сказали: Іван Христитель послав нас до Тебе, питаючи: Чи Ти Той, Хто має прийти, чи чекати нам Іншого?

21. А саме тоді багатьох уздоровив був Він від недугів і мук, і від духів злих, і сліпим

багатьом вернув зір.

22. І промовив Ісус їм у відповідь: Ідіть, і перекажіть Іванові, що ви бачили й чули: Сліпі прозрівають, криві ходять, очищуються слабі на проказу, і чують глухі, воскресають померлі, убогим звіщається Добра Новина.

23. І блаженний, хто через Мене спокуси не матиме!

24. А коли відійшли посланці Іванові, Він почав говорити про Івана народів: На що ви дивитись ходили в пустиню? Чи на очерет, що вітер гойдає його?

25. Та на що ви дивитись ходили? Може на чоловіка, у м'які шати одягненого? Аджеж ті, хто одягається славно, і розкішно живе, по палатах царських.

26. На що ж ви ходили дивитись? На пророка? Так, кажу вам, навіть більше, аніж на пророка.

27. Це той, що про нього написано: Ось перед обличчя Твоє посилаю Свого посланця, який перед Тобою дорогу Твою приготує!

28. Кажу вам: Між народженими від жінок нема більшого понад Івана. Та найменший у Божому Царстві той більший за нього.

29. І всі люди, що слухали, і митники визнали Божу волю за слушну, і охристились Івановим хрищенням.

30. А фарисеї й законники відкинули Божу волю про себе, і не христились від нього.

31. І промовив Господь: До кого ж уподоблю людей цього роду? І до кого подібні вони?

32. Подібні вони до дітей, що на ринку сидять й один одного кличуть та кажуть: Ми вам грали були, а ви не танцювали, ми співали вам жалібно, та не плакали ви...

33. Бо прийшов Іван Христитель, що хліба не їсть і вина не п'є, а ви кажете: Має він демона.

34. Прийшов же Син Людський, що їсть і п'є, а ви кажете: Чоловік Цей ласун і п'яниця, Він приятель митників і грішників.

35. І виправдалася мудрість усіма своїми ділами.

36. А один із фарисеїв просив Його, щоб спожив Він із ним. І, прийшовши до дому того фарисея, Він сів при столі.

37. І ось жінка одна, що була в місті, грішниця, як дізналась, що, Він у фарисеєвім домі засів при столі, алябастрову пляшечку мира принесла,

38. і, припавши до ніг Його ззаду, плачучи, почала обливати слізьми Йому ноги, і волоссям своїм витирала, ноги Йому цілувала та миром мастила...

39. Побачивши це, фарисей, що покликав Його, міркував собі, кажучи: Коли б був Він пророк, Він би знав, хто ото й яка жінка до Нього торкається, бож то грішниця!

40. І озвався Ісус та й говорить до нього: Маю, Симоне, дещо сказати тобі. А той відказав: Кажі, Учителю.

41. І промовив Ісус: Були два боржники в одного вірителя; один був винен п'ятсот динаріїв, а другий п'ятдесят.

42. Як вони ж не могли заплатити, простив він обом. Скажи ж, котрий із них більше полюбить його?

43. Відповів Симон, говорячи: Думаю, той, кому більше простив. І сказав Він йому: Розсудив ти правдиво.

44. І, обернувшись до жінки, Він промовив до Симона: Чи ти бачиш цю жінку? Я прибув у твій дім, ти на ноги Мої не подав і води, а вона окропила слізьми Мої ноги й обтерла волоссям своїм.

45. Поцілунку не дав ти Мені, а вона, відколи ввійшов Я, Мої ноги цілує невпинно.

46. Голови ти Моеї оливою не намастив, а вона миром ноги мої намастила...

47. Ось тому говорю Я тобі: Численні гріхи її прощені, бо багато вона любила. Кому ж мало прощається, такий мало любить.

48. А до неї промовив: Прощаються тобі гріхи!

49. А ті, що сиділи з Ним при столі, почали гомоніти про себе: Хто ж це Такий, що прощає й гріхи?

50. А до жінки сказав Він: Твоя віра спасла тебе, іди з миром собі!